

Arrest

nr. 228 798 van 15 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMAN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 5 januari 2016 dient de verzoekende partij, vanuit het gesloten centrum, een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 23 februari 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 14 maart 2016 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Venezuela.

1.5. Op 7 november 2019 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf op het Belgische grondgebied.

1.6. Op 8 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Montgomery op 07.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer, die verklaart te heten(1):
naam: C.C.
voornaam: F.
geboortedatum: 05.01.1959
geboorteplaats: //
nationaliteit: Colombie- Venezuela*

In voorkomend geval, alias: G. G. A., 31.05.1967 / A. A. G. G., 30.06.1967 / A. A. G. G., 31.05.1967 / G. S. J. L., 05.01.1960 (59) / G. A., 16.07.1966 / H. R. O. R., 30.04.1996 / E. C. G. C., 31.05.1967 / D. G. G. 30.05.1967 / G. A. L., 05.01.1959, Colombia - Colombie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

X 11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, heling, gebruik van verdovende middelen, valsheid in geschrifte en gebruik daarvan, naamsaanmatiging en vervalsing. Feiten waarvoor hij op 27.06.2003 werd veroordeeld door de CR te Brussel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, valsheid in geschrifte en gebruik daarvan, naamsaanmatiging, verboden wapendracht. Feiten waarvoor hij op 06.05.2009 door CR te Brussel werd veroordeeld.

Betrokkene maakt onderwerp uit van een Ministerieel Besluit tot uitwijzing dat in werking treedt op 07.04.2011 geldig tot 06.04.2021

Betrokkene verklaart een zoon in België te hebben die de Belgische nationaliteit heeft. Niets in het dossier toont aan dat hij met zijn zoon een duurzame relatie onderhoudt. Er is dus gge schending van art 8 van EVRM

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, §

4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2,

artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Hij gebruikt aliassen : G. G. A., 31.05.1967 / A. A. G. G., 30.06.1967 / A. A. G. G., 31.05.1967 / G. S. J. L., 05.01.1960 (59) / G. A., 16.07.1966 / H. R. O. R., 30.04.1996 / E. C. G. C., 31.05.1967 / D. G. G. 30.05.1967 / G. A. L., 05.01.1959, Colombia – Colombie

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, heling, gebruik van verdovende middelen, valsheid in geschrifte en gebruik daarvan, naamsaanmatiging en vervalsing. Feiten waarvoor hij op 27.06.2003 werd veroordeeld door de CR te Brussel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, valsheid in geschrifte en gebruik daarvan, naamsaanmatiging, verboden wapendracht. Feiten waarvoor hij op 06.05.2009 door CR te Brussel werd veroordeeld. Betrokkene maakt onderwerp uit van een Ministerieel Besluit tot uitwijzing dat in werking treedt op 07.04.2011 geldig tot 06.04.2021

Betrokkene verklaart een zoon in België te hebben die de Belgische nationaliteit heeft. Niets in het dossier toont aan dat hij met zijn zoon een duurzame relatie onderhoudt. Er is dus gge schending van art 8 van EVRM

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 05.01.2016 werd bij beslissing van 23.02.2016 als niet-ontvankelijk verklaard.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken: (

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 3 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Hij gebruikt aliasen : G. G. A., 31.05.1967 / A. A. G. G., 30.06.1967 / A. A. G. G., 31.05.1967 / G. S. J. L., 05.01.1960 (59) / G. A., 16.07.1966 / H. R. O. R., 30.04.1996 / E. C. G. C., 31.05.1967 / D. G. G. 30.05.1967 / G. A. L., 05.01.1959, Colombia - Colombie^{3°} Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, heling, gebruik van verdovende middelen, valsheid in geschrifte en gebruik daarvan, naamsaanmatiging en vervalsing. Feiten waarvoor hij op 27.06.2003 werd veroordeeld door de CR te Brussel.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, valsheid in geschrifte en gebruik daarvan, naamsaanmatiging, verboden wapendracht. Feiten waarvoor hij op 06.05.2009 door CR te Brussel werd veroordeeld.

Betrokkene maakt onderwerp uit van een Ministerieel Besluit tot uitwijzing dat in werking treedt op 07.04.2011 geldig tot 06.04.2021

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 05.01.2016 werd bij beslissing van 23.02.2016 als niet-ontvankelijk verklaard .

Betrokkene verklaart een zoon in België te hebben die de Belgische nationaliteit heeft. Niets in het dossier toont aan dat hij met zijn zoon een duurzame relatie onderhoudt. Er is dus gge schending van art 8 van EVRM

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene verklaart dat hij tegenstander is van het huidige regime in zijn land en dat zijn huis in brand werd gestoken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Colombie een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

(...)"

1.7. Op 12 november 2019 dient de verzoekende partij een eerst volgend verzoek om internationale bescherming in.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij maakt hieromtrent geen opmerkingen.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13^{septies} opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (*cf.* vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

3.1.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat de verzoekende partij op 12 november 2019 een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten en meent dat aldus niet is aangetoond dat de verwijderingsmaatregel imminent is.

De Raad stelt de vraag naar het uiterst dringend karakter van de vordering daar de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is opgeschort ten gevolge van het ingediende verzoek om internationale bescherming.

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoeker vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, § 3.”

Artikel 57/6/2, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel, kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker :

- die een tweede volgend verzoek of meer doet, en
- die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9.”

De raadsheer van de verzoekende partij betwist niet dat er een verzoek tot internationale bescherming thans hangende is.

Op het ogenblik van de terechtzitting is er aldus een beschermingsverzoek hangende waarvoor nog geen beslissing werd genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen “verzoeker bedoeld in artikel 57/6/2, §3” van de Vreemdelingenwet is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het op 12 november 2019 door de verzoekende partij ingediende verzoek een tweede internationaal beschermingsverzoek betreft. Het betreft aldus geen tweede volgend verzoek of meer en uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts ook niet dat de verzoekende partij zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien op onafgebroken wijze bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. De partijen bevestigen ter terechtzitting dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende dit verzoek nog geen beslissing heeft genomen.

De uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is aldus opgeschort zolang door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen beslissing wordt genomen in het kader van dit internationaal beschermingsverzoek van de verzoekende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad merkt nog op dat mocht het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overgaan tot het erkennen of toekennen van internationale bescherming, hertegen bij de Raad eveneens een beroepsmogelijkheid openstaat met schorsende werking op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Mocht dit beroep worden verworpen, kan het zijn dat de thans bestreden beslissing weer uitvoerbaar wordt. Het staat de verzoekende partij evenwel vrij thans een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en indien de situatie terug dringend wordt de versnelde behandeling bij voorlopige maatregelen te vorderen van dat beroep.

De huidige vordering beoogt niets anders dan de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die *de facto* reeds van rechtswege geschorst is.

De raadsheer van de verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter niet meer is voldaan gelet op het indienen van een asielaanvraag.

3.1.3. In de gegeven omstandigheden wordt geen uiterst dringende noodzakelijkheid aangetoond.

3.2. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien november tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSENS

N. VERMANDER